

1907
Mars

SOLSTRÅLEN

Pris
5 öre

SAGOSTUNDSBARNENS TIDNING

VÄRVISA.

Ord av — n — i
Musik af H.R.

Glättigt.

Nu skiner uppå himlen blå, den kära vita solen. Ty nu är kalla vintern slut, nu
Nu vakna alla blommor små, snö- droppen och vi olen.

spricka alla knoppar ut, och vinden spelar vid vår knut på gamla vårfiolen

Nu skiner uppå himlen blå
den kära vita solen.
Nu vakna alla blommor små —
snödroppen och violen.
Ty nu är kalla vintern slut,
nu spricka alla knoppar ut,
och vinden spelar vid vår knut
på gamla vårfiolen.

Nu blir var dag så skön och lång,
och kvällarna bli ljusa.
Vart träd är fullt av fågelsång,
och alla bäckar brusa.
Tänk, snart är sommarn också här
med blommor och med all slags bär.
Välkommen, vackra vår så kär
med dina dagar ljusa!

Tre röda äpplen.

En av mors sagor, berättad av F. B.
Illustrerad av Gudmund Borelius.

Det var en gång en torpare och hans hustru. De voro mycket fattiga och ägde intet annat i världen än tre duktiga söner, en stuga och ett äppelträd med de grannaste röda äpplen.

En dag sade torparen till sina söner:

»Nu kan jag inte föda er längre. Nu få ni ge er ut i världen och pröva er lycka, men om ett år ska ni komma hit igen alla tre så jag får se, hur det gått er.»

Mor lade in matsäck åt dem, och överst i var ränsel lade hon ett stort rött äpple från hemmets träd.

Så begåvo de sig i väg.

När de hade gått en stund, kommo de till ett ställe där vägen delade sig i tre. De beslöto nu att gå åt var sitt håll. Den äldste gick åt vänster, den mellerste i mitten och den yngste till höger.

Nu ska ni först få höra hur det gick för den äldste.

Han gick på en stenig väg i skogen och trallade på en munter visa. Solen sken och fjärlarna fladdrade inne bland buskar och blommor. Och ekorrarna smackade i träden och fåglarna visslade och drillade, och pojken tyckte det hade aldrig varit så roligt att leva.

Men hur det var, så började det lida mot middagstiden. Solen sken allt hetare, fåglarna drillade allt mattare och ekorrarna hade visst gömt sig i skuggan. Endast fjärlarna fladdrade outtröttliga bland buskar och blommor.

Pojken började bli törstig.

Han såg sig omkring åt höger och vänster. Träden och buskarna och gräset såg inte ut att lida någon nöd. De stodo där så gröna och saftiga. Men någon källa såg han inte.

Han suckade och gick vidare.

Men hur det var, så började törsten bränna honom så, att han måtte besluta sig för att äta upp sitt röda äpple.

Han tog upp det ur ränseln och tänkte just hugga sina friska, vita tänder i det, då han hörde en gällande röst bredvid sig.

Han såg åt sidan och fick se en gammal, vit-hårig gumma, som satt vid vägen och pustade.

Hon måtte visst ha gått långt, för hon såg så trött och eländig ut.

»Håhåhå,» lät hon, »snälla goa herrn, ge mig det där granna, röda äpplet, jag tror jag dör av törst.»

»Jag är ingen herre, utan bara en torparpojke, men mitt röda äpple kan lilla mor inte få, för jag är törstig själv och jag ska gå långt, långt bort i världen. Adjö.»

Och så svängde han mössan och gick vidare.

När pojken nu hade vandrat hela dagen, kom han sent om aftonen fram till en stor stad. Han gick en lång stund gata upp och gata ned och tittade och undrade på allt han såg. Han hade ju aldrig varit i en stad förr.

En sak förvånade honom. Alla människor, som han såg, rörde sig långsamt och stilla och hälsade varann så stelt och högtidligt som om de burit en fylld vattenkruka på huvudet eller en tung sorg i hjärtat.

Till slut frågade han en gubbe, som han mötte, varför alla sågo så sorgsna ut.

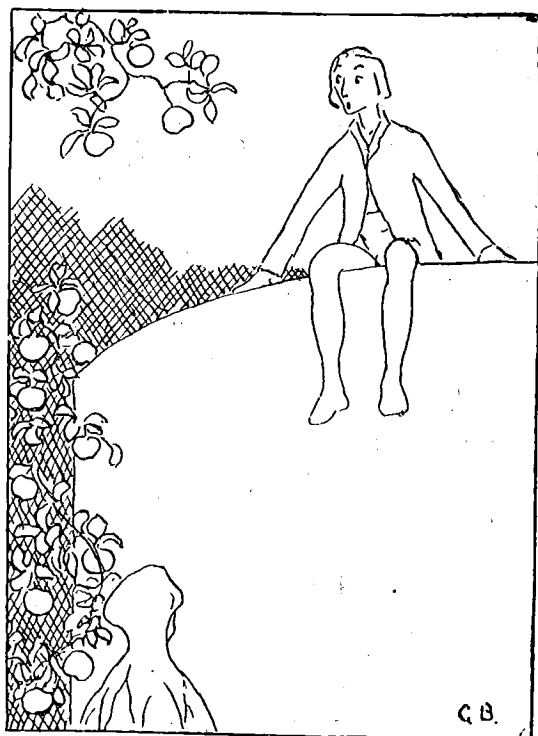
»Hå,» svarte gubben, »han måtte vara långt ifrån, som inte vet det. Här ligger ju kungens enda dotter så sjuk att hon varken kan tala eller svara och inte stiga upp ur sin säng. Och de vise ha sagt, att hon aldrig blir bra, förrän hon fått ett äpple från jättekungens trädgård på Tursebergs topp.»

Pojken såg fundersam ut, och gick och lade sig i en vedbod som han fann på en gård.

Men nästa morgon stod han bittida upp med solen och gick vidare ut i världen för att söka trädgården. Han fick vandra över hundramila skog, över sjöarna blå och de höga bergen, men sent en kväll stod han framför jättekungens trädgård på Tursebergs topp.

Den var omgärdad med en järnmur, hög som en gran i skogen, men pojken var inte dum i att

klättra, och hur han arbetade, så satt han, rätt som det var, på murens krön. Men där fastnade han, för det var ett förtrollat staket, och hur han arbetade och krängde sig kunde han inte komma loss.

Det vart en vacker natt, och pojken hade god utsikt från muren. Inne i trädgården stodo de stora äppelträden orörliga och trolska i sin tunga gröna lövskrud. Äpplena lyste gula som citroner och röda som jungfruläppar. Och månskenet vävde en slöja av silver om färgerna och stillheten.

Och utåt. Där kunde han se väl hundra mil bort över skogar och berg och sjöarna blå, som lyste djupsvarta och blekgult förtrollade i mån-ljuset.

Men pojken var ledsen.

Hur det nu var, så fick pojken se en under-skön jungfru, som gick omkring i trädgården. Hon kom mot det håll där pojken satt. När hon kom rätt under honom såg hon upp.

»Vad är du för en», sade hon förvånad.

»Ack käraste lilla prinsessa», svarte pojken, »jag har blivit fasttrollad här på staketet. Hjälp mig loss och giv mig ett äpple från trädgården.»

»Nej tack du», skrattade flickan. »Du gav mig inget äpple, gammal och törstig borta i skogen, och nu får du inget av mig heller. Lika för lika.»

»Hm», sade pojken. Han var ond på sig själv för han inte hade givit käringen äpplet, men vem kunde också veta, att hon inte var någon

vanlig käring. Och flickan gled bort i måndimman.

Men pojken han satt där han satt, han.

På morgonen kom jättekungen ut i sin trädgård. Då han fick se pojken gav han honom ett kok stryk så han blev både gul och blå, och så körde han bort honom.

Och nu var det så långt kommet på året, så pojken hade inget annat att göra än vända om hem, för att träffa de sina, som överenskommet var. Men inte var det med glada tankar han gick den vägen.

Den andre pojken, som gick den mellersta vägen, hade en stor hed att vandra över. I början trallade han och sjöng, men när han gått en stund började hettan bli tryckande, och matsäcken på ryggen tung. Och som han var mycket törstig, men inte kunde se något vatten där ute på heden, så tog han sitt röda äpple för att läska sig.

Men då fick han syn på en gammal gumma, som satt vid en sten på vägen. De vita hårtestarna hängde om huvudet på henne och hon såg fasligt illa medtagen ut.

»Puh», sade hon, »har du inte en droppe vatten att ge mig. Jag förgås av törst.»

»Vatten har jag inte», svarte pojken, »men mor ska få hälften av mitt röda äpple, det läskar nog.»

Och så tog han upp sin slidkniv, delade äpplet i två delar, och gav gumman den ena.

Sen gick han vidare.

Den här vägen ledde till samma stad, som den, där den äldste gått, men den var längre, och det dröjde tre dagar, innan han kom fram. Han fick också veta om prinsessans sjukdom och det enda botemedel som gavs, och han gav sig också i väg för att att söka jättekungens trädgård på Tursebergs topp.

Han vandrade över hundramila skog, över sjöarna blå och de höga bergen, och sent en aftonstund stod han framför äppelgårdens mur.

Han började klättra uppför, men när han kommit till krönet fastnade han liksom alla andra, som försökt kliva över.

Han satt där en god stund inpå natten och tänkte sorgsna tankar. Men när månen gått upp fick han se den vackra flickan inne bland äppelträden.

»Åh kära lilla vackra flicka», sade han, »hjälp mig ner om du kan.» Flickan gick fram till muren och såg upp på honom.

»Åh, nej men, är det du?» sade hon. »Känner du igen mig?» »Nej, det gör jag visst inte», försäkrade pojken »men du kan väl hjälpa mig ändå.»

»Joo du, jag är den gamla gumman på heden, som du gav ditt halva äpple. Till tack skall jag hjälpa ner dig och ge dig ett halvt äpple från de undergörande träden.»

»Tack skall du ha», sade pojken, »men nog kan du väl ge mig ett helt, när du har så många.»

»Nej», svarte flickan allvarligt och runkade på huvudet, »vi troll kunna inte göra er människor tjänster, bara betala, vad vi äro skyldiga, men det gör a vi alltid ordentligt.»

Och så tog hon ett äpple från ett av träden och skar itu det och gav pojken den ena halvan.

Pojken kom loss och tågade tillbaka till kungens stad med sin skatt.

När han kom fram dit, gick han upp till slotet och talte om, att han hade med sig ett halvt äpple från den underbara trädgården. Och han blev insläppt i sjukrummet, där prinsessan låg.

Hon låg i en stor himmelsäng, orörlig och vit som sina snövita lakan.

När hon nu ätit upp pojkens halva äpple, återvände färgen till hennes kinder, och hon kände igen den gamle kungen, som stod vid sidan av bädden, och hon kunde svara, när man talade till henne. Men hon kunde inte röra sig från sin bädd.

Det var för hon bara fått ett halvt äpple.

Den gamle kungen tackade pojken och sade: »Jag har lovat prinsessan och halva riket åt den, som gör prinsessan frisk. Du har inte lyckats alldeles, men jag är dig mycken tack skyldig för vad du gjort, och du skall sannerligen ej bli obelönad.»

Och pojken fick stora jordagods och mycket pengar och vart en svärligen rik och mäktig man i landet.

När året började lida mot sitt slut, sadlade han sin bästa gångare och red i sporrsträck över heden mot hemmet.

Den väg, som den tredje pojken gick var mycket längre än de andra, men den ledde också till staden. Som pojken nu gick där och trallade på en munter stump började han också bli törstig. Han såg sig omkring. Han gick just över ett stort berg och däruppe fanns inga källor. Nå, då fick han väl ta fram mors röda äpple. Han vände och såg på det innan han åt det, och tänkte på hemmet.

Då gnällde det till bredvid honom:

»Åh, ge mej det där vackra äpplet. Jag är så törstig, så törstig.»

Pojken såg upp och fick se en gammal gumma, som satt vid vägen. Hon såg alldeles utmattad ut.

»Åja det kan ni väl få. Nog för jag är törstig själv, men jag hittar väl någon källa, när jag kommer nerför berget.» Och så gav han gumman mors röda äpple.

När han nu hade vandrat i dagarna sex, kom han fram till den stora staden. Han fick också höra om prinsessans sjukdom och gav sig ut för att söka jättekungens trädgård.

Han vandrade genom nätter och dar, över hundramila skog, över sjöarna blå och de höga bergen. Och serla en afton stod han på Tursebergs topp.

Han klättrade upp för muren, men där vart han sittande.

Som nu natten led om fick han se var en underskön jungfru gick omkring i trädgården.

Han tänkte just ropa på henne och be om hjälp, då hon av sig själv kom fram till muren.

»Nej men goddag du», sade hon och skrattade, »varför sitter du så ensam och övergiven på muren.»

»Ja, du kan skratta du», svarte pojken, »men jag skrattar så lagom. Jag skulle hit och hämta ett äpple åt lilla prinsessan, och nu sitter jag här fasttrollad, och ser alla de sköna äpplena mitt framför näsan, utan att kunna nå ett enda.»

»Vänta, så skall jag hjälpa dig», svarte flickan. Och så sprang hon bort och tog ned ett äpple och räckte pojken. Sedan hjälpte hon ned honom.

Pojken tackade förstas för hjälpen, men det ville icke flickan höra talas om.

»Tacka dig själv du», sade hon, »för hade inte du givit mig ditt röda äpple, när jag satt gammal och törstig på berget, så hade du inte fått någon hjälp nu.» Och därmed försvann hon.

Pojken förundrade sig storligen och började sin vandring hemåt. När han kom till den stora

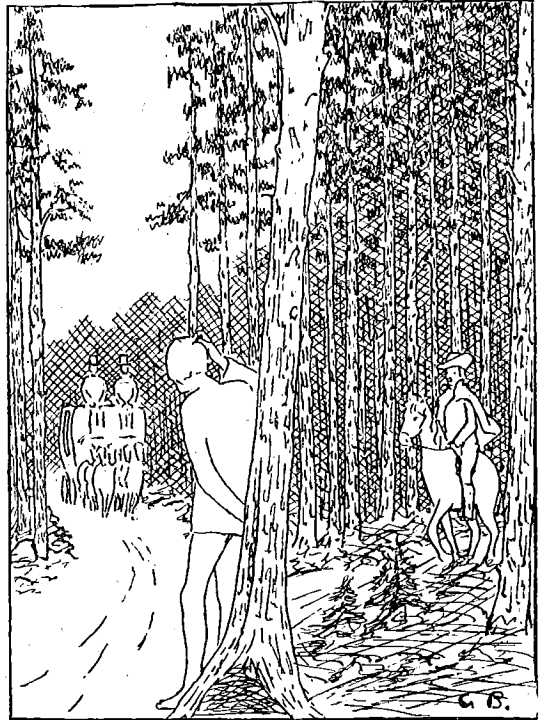
staden, gick han upp i slottet och gav prinsessan det undergörande äpplet.

När prinsessan fick det, sprang hon strax upp och föll pojken om halsen och kysste honom.

Och så började man rusta till bröllop på slottet. Men, som året nu led mot sitt slut, så ville han först fara hem och hämta sina föräldrar och bröder till bröllopet.

Därför lät han spänna för sjuglasvagnen med sex vita arabiska hästar, och åkte hem över berget.

Och på dagen ett år efter sedan de skiljts åt kommo alla tre bröderna var sin väg och möttes vid korsvägen.

Den äldste kom vandrande med en stav i sin hand, den mellerste red sin gångare grå, men den yngste åkte i sjuglasvagn efter sex vita araber.

De tre bröderna berättade nu sina äventyr för varandra. Sen satte den äldste sig upp i den yngstes vagn och så for man mot hemmet.

Där vart en glädje utan all ända över återseendet. Och när de vilat sig några dar, togo de de gamla med sig och foro till den yngstes bröllop med den sköna prinsessan.

Men den äldste pojken vart stallmästare hos sin yngre bror.

Så slutar sagan om tre röda äpplen.

Om himlarymden och om jordens uppkomst.

Förut har ni fått höra något om solen och stjärnorna, och ni vet nu, att jorden är ingenting annat än en sådan stjärna, och en av de allra minsta. Den är en planet, d. v. s. den hör till de stjärnor, som kretsar runt kring solen. Men då kunde ni fråga, varför äro då alla dessa planeter så där bundna kring solen? Jo, därför att de på sätt och vis äro födda av solen, de äro *solens barn*. Det skall jag nu förklara, men dessförinnan får jag tala något om själva himlarymden vi bo inom.

Ni har nog ofta hört och sagt för er själv det ordet *oändlighet*. Och ni har också ofta sagt de orden *liv* och *rörelse*. Men om jag nu säger: det finns inget ställe i hela världsalltet, där liv och rörelse tar slut och tomheten börjar — har ni då riktigt tänkt över vad det skulle betyda? Det betyder, att man kunde med den förfärligaste hastighet fara i hur många miljoner år man än ville säga åt vilket håll som helst, och man skulle ändå aldrig komma till något slut. Det betyder, att det inte finns ett enda litet tomrum av den stora omätliga rymden, där det inte finns solar och planeter, som virvlar kring varandra, som brusa framåt, storma framåt, som stråla, brinna och väcka liv på andra världar, att det inte finns något mörkt tomrum, där det inte finnes rörelse och *liv*.

Det är rakt inte många hundra år sedan man hade en helt annan uppfattning av världen. Till och med den där duktige mannen Copernicus, som ni har hört talas om, han som först fann ut att det var jorden, som gick omkring solen och inte tvärtom, han hade den föreställningen att solen var hela världsalltets medelpunkt, och så trodde förresten alla på den tiden. Nu vet vi, att solen är en alltför liten himlakropp för att så där kunna vara i mitten av allting, det finns stjärnor, som är många gånger större än solen. Men var finns då medelpunkten, världens mitt? Den finns alldeles ingenstades, för vi vet ju inte var ändpunkterna finns, eller rättare, vi vet att det finns inga ändpunkter alls.

Vart gå då stjärnorna hän? De gå *framåt*: framåt i rymden. Och finns det något som sammanhåller dem? Ja, det finns ett band, som sammanhåller allting i den vidunderliga stjärnrymden, det är *tyngdkraften*. Det är den som liksom ordnar allting, annars vore det svårt att säga, hur det skulle gå.

Alltså: tänk er nu för en gångs skull riktigt väl in i det, att världen är ofantligt stor, och att det finns stjärnor och världar överallt! Om vi så

skulle i tankarna gå igenom den lilla biten av himlarymden, som vi kunna komma åt genom våra instrument, kikarna! Vi ha då många olika slags himlakroppar, som vi kunna studera. Allra först komma vi till planeterna med sina månar, sedan ha vi fixstjärnorna, samlade på himmelen till vissa figurer, som kallas stjärnbilder eller också som små prickar med i den stora ring av stjärnor, som går kring jorden, och som heter *vintergatan*. Men går man allra längst ut i rymden, som vi kunna komma åt, så komma vi till ännu ett annat slags underliga himlakroppar, som kallas stjärntöcken eller nebulosor. De flesta av dessa stjärndimor äro inte dimmor alls, utan bestå bara av en hel samling stjärnor av alldeles samma slag som vår vintergata. Tänk er vintergatan flyttad långt, långt ut i världsrymden på samma avstånd från oss som dessa nebulosorna, då skulle vår stora, väldiga vintergata inte synas annat än som ett sådant där litet stjärntöcken, som man behövde de starkaste kikare för att upptäcka! Och det finns många sådana, det finns miljontals med vintergator, vi kunna bara inte se dem.

Men inte alla dessa nebulosor äro sådana där hopningar av stjärnor, det finns några, som verkligen består av *dimmor*, kunde man säga. Dessa här riktiga stjärntöcknen se då oftast ut som spiraler eller ringar, som gå ut från en rund kärna. Ur sådana himladimor, dimklumpar och dimringar, är det som världarna och solsystemen har uppkommit.

Och nu få vi gå tillbaka till det vi började med. Jag sade att alla planeterna voro bundna vid solen, voro solens barn. Nú är det lätt att förstå varför. Solen och alla planeterna ha till en början varit en enda sådan himladimma, ett stjärntöcken eller en nebulosa, och från den har det utgått spiraler och ringar, som sedan söndrat sig från själva kärnan och bildat små himlakroppar för sig.

Och se vi nu närmare på en sådan spiralgren eller en ring av den första stora dimklumpen, så kan den i sin tur betraktas som en sådan nebulosa med en kärna i mitten och spiralgrenar, som gå ut från den. Av dessa nya spiralgrenar blev det åter nya himlakroppar, som då blevo *planeternas barn*; det är *månarna*.

Men hur gick det manne senare med själva planetens eller låt oss nu säga jordens kärna? Jo, det gick långa, långa tider, och så började den att svalna från att ha varit mycket het. Varför manne? Jo, ni vet att jorden är omgiven av ett hölje med luft, som sträcker sig flera mil uppåt. Stiger man nu upp genom det här luftlagret — t. ex. i luftballong — så finner man att det blir allt kallare däruppe. Och där utanför luftkretsen, där vet man att det är förfärligt

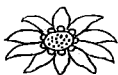
kallt, flera 100 grader kallt. Genom denna kalla rymd skulle nu jorden färdas, och då var det väl inte underligt, att den kylades av en smula?

Hela planeten hade först, som jag sagt, varit en stor dimklump. Allting hade varit i gasformigt tillstånd där. Det var så varmt, att inget enda ämne kunde vara annat än som gaser där. Men när så jorden avkyldes allt mer och mer, så var det många ämnen, t. ex. våra metaller, järn, guld och silver, som inte kunde hålla sig längre som sådan ånga, utan flöto ut och bildade en kärna, som var flytande.

Och så kunde det gå långa, långa tider igen och så hade jorden kylts av ännu mera, och så kunde ämnena inte ens hålla sig flytande längre, utan så stelnade de. Men de stelnade bara på ytan, där innanför låg fortfarande den varma, glödande massan och flöt. Och även sedan det bildats en tunn, stelnad skorpa omkring hela jorden, så låg denna glödande massa därunder och bände på. Det hade inte varit roligt att gå på den då — men det fanns heller ingen som kunde det — det hade varit som att gå på ett gungfly, som när som helst kunde brista. Tunn som skorpan var, så genombröts den på otaliga ställen, och de flytande massorna strömmade ut däröver. Hela jorden såg ut som om den var sårig av de många sprickorna.

Men nu tror jag det är tid att sluta för denna gången. En annan gång få ni höra hur det sedan gick med jorden, hur det gick till när berg och dal och hav bildades, och vad det var för underliga varelser som levde här, innan människan kom till.

A. N.

Olycksfågeln och lyckoprinsessan.

Efter en tysk saga, berättad av V. N.-d.

I en liten stad bodde det en gång för många år sen en pojke, som alltid hade otur med vad han än tog sig för. Skulle han t. ex. gå efter vatten i en kruka råkade han nästan alltid tappa krukans, och när han så gråtande skulle plocka upp bitarna skar han sig oupphörligt i fingrarna så det blödde. Och sådan otur hade han med allting. — Pojkens far kallades på sin tid »olycksfågeln» och så fick också han heta »olycksfågeln». Emellertid hade nu både fadern och modern dött, och den stränga gamla fastern, som tagit pojken till sig, var så stygg, och bannade och

slog honom jämt och ständigt. Så växte »olycksfågeln» upp, blev stor och stark, men hade alltid samma gemena otur. En dag insjuknade emellertid den stränga fastern och dog. Hon fick en hederlig begravning och »olycksfågeln» sörjde henne uppriktigt.

Nu stod han då alldeles ensam, men inte gick det bättre för honom ändå. Slutligen beslöt han att ge sig ut i den vida världen. »Sämre kan det då inte bli», tänkte han, »kanske det till och med blir bättre». Så sålde han allt vad han ägde, stoppade pengarna på sig och gav sig i väg mot stadsporten. Innan han kom dit skulle han emellertid gå över stenbron till floden, som flöt genom staden. Här på bron stannade han nu och lutade sig över räcket. Han såg på vågorna, som skummade förbi bropelarne där nere, och han blev med ens riktigt sorgsen till mods. Det vore väl ändå bra stor synd att lämna den stad, där han tillbragt hela sitt liv, tyckte han. Medan han funderade på det, ryckte emellertid vinden plötsligt av honom mössan, och förgäves sökte »olycksfågeln» få tag i den igen. Den var redan långt borta och hoppade gladligen i väg med flodens böljor. Varje gång den var uppe på en vågkam tycktes den ropa upp till honom: »Adjö med dig, olycksfågel, nu reser jag min väg, bli du hemma om du har lust!» Men det hade »olycksfågeln» rakt ingen lust till, och så gick han ut genom stadsporten och vandrade vidare utan någon mössa.

När han så gick där på landsvägen, hände det sig allt emellanåt att han råkade några lustiga sällar, som också voro ute på vandring. De föreslogo honom att slå sig samman med dem, men han bara skakade dystert på huvudet och sade: »Jag passar nog inte för er, för resten heter jag olycksfågeln». Så fort de glada gossarna hörde det namnet, mörknade deras uppsyn och de gävo sig åter i väg. Kom han en kväll trött och hungrig till ett värdshus, och slog han sig ner där i en vrå vid ett stop vin, kunde väl den lilla värdshusflickan gå fram och klappa honom på axeln och fråga, varför han såg så sorgsen ut, men han behövde bara säga vad han hette, så gick flickan åter bort och lät honom sitta där och grubbla.

Då »olycksfågeln» hade vandrat så flera veckor å rad utan att egentligen veta vart det bar hän, kom han en dag fram till en underbart skön trädgård, omgiven av ett stort gyllene staket. Där inom såg han väldiga urgamla träd och täta buskar, omväxlande med stora gräsmattor. Tama hjortar och rådjur spatserade omkring på de fina, sandade gångarna, kommo fram ända till gallret, stucko ut sina huvuden och åto bröd ur hans hand. Men mitt i trädgården såg man ett ståtligt slott höja sina silverbekladda tinnar. »Olycks-

fågeln» var förtrollad av all denna prakt, och han gick runt omkring trädgården, för att finna någon ingång. Så kom han slutligen till en hög port, och därifrån ledde en skuggrik allé rakt upp till slottet. Allting var så tyst och ingen människa syntes till. Vid portgången hängde det en anslagstavla, och när han fick se den tänkte han strax: »Naturligtvis! när man finner en så härlig trädgård, där portarna stå på vid gavel, skall det också hänga ett plakat, där det står: inträde förbjudet». Men till sin stora häpnad såg han att han den här gången tagit fel, ty på anslagstavlan stod det blott: »Den som går in här får ej gråta». »Det var då en rolig inskrift», tyckte »olycksfågeln», och för säkerhets skull

torkade han sina ögon riktigt väl, så att ej någon enda droppe skulle finnas kvar i någon vrå. Så gick han då in i trädgården. På den stora huvudgången, som ledde upp till slottet, vågade han ej sätta sin fot, utan slog i stället in på en sidogång omgiven av höga jasmin- och rosenhäckar. Slutligen kom han fram till en liten trädunge, och genom den gick det en stig, som bar upp till en kulle. När han hade gått genom dungen, fick han se en underbart vacker flicka sitta uppe på toppen av kullen. I sitt sköte hade hon en guldkrona, som hon allt emellanåt andades på; så tog hon upp sitt sidenskärp och gned kronan med det, tills den åter blev blank, och sen klappade hon av förtjusning i händerna, strök tillbaka sitt långa, guldgula hår och satte

kronan på sig igen. Den stackars »olycksfågeln» blev riktigt rädd, när han fick se henne. Hans hjärta bultade alldeles våldsamt, och han kröp ned och gömde sig bakom en buske. Det bar sig emellertid inte bättre, än att han fick en kvist rakt framför näsan på sig, och när så vinden vaggade kvisten fram och tillbaka, så att den kittlade hans näsa, kom han att nysa till. Förskräckt vände sig då flickan om och fick se »olycksfågeln» sitta där och huka. »Varför gömmer du dig?» ropade hon. »Du vill mig väl inte något ont, eller är du rädd för mig?» Darrande som ett asplöv, trädde då »olycksfågeln» fram. »Ah, du gör mig ju ingenting», sade hon och log. »Kom hit, sätt dig hos mig en stund, mina lekkamrater ha sprungit sin väg, och jag är alldeles ensam! Berätta mig något riktigt roligt, som jag kan skratta åt! Men, hör du, du ser ju så sorgsen ut! Vad fattas dig? Om du bara inte såg så dystert ut, hade du varit riktigt väcker!» »Om du nödvändigt vill, kan jag ju sätta mig hos dig ett tag. Men vem är du egentligen? Jag har aldrig min tid sett något så vackert som du!» »Jag är lyckoprinsessan, och detta är min fars trädgård». »Men vad kan du göra här så ensam?» »Jag malar mina rådjur och hjortar och putsar min krona.» »Och sen?» »Sen matar jag mina guldfiskar.» »Och sen då?» »Sen komma mina lekkamrater, och så sjunga vi och leka och dansa!» »Det måste vara ett underligt härligt liv du för. Och har du haft det så alltid?» »Ja, alltid! Men säg mig nu vem du är och vad du heter!» »Tala inte om det, allra skönaste prinsessa, jag är den olyckligaste människa i världen och har ett så förskräckligt fult namn!» »Jag har hört många fula namn, men vad kan väl ditt vara då?» »Jag heter olycksfågeln.» »Olycksfågeln! Det var då det roligaste jag har hört! Men kan du då inte få ett annat namn! Hör du, jag skall tänka ut ett riktigt vackert namn till dig, och så skall jag be min far att du får bära det namnet. För, ser du, min far är kung, och han kan, allt vad han vill. Men det gör jag bara under villkoret att du skall se glad ut. Stryk då håret ur pannan ett tag! Nu ser du ju riktigt bra ut! Sägg mig nu varför du egentligen är så sorgsen! För, ser du, jag är alltid glad och alla som jag talar med bli glada. Varför är du då så dystert?» »Varför jag är så dystert? Därför att jag hela mitt liv varit dystert och alltid har otur. Och är du alltid lika glad! Hur bär du dig då åt!» »Jo, ser du, när jag en gång var mycket liten, kom det en fé, som min far gjort stora tjänster, och kysste mig på pannan och sade till mig: Du skall alltid vara glad, och alla som se dig skola bli glada. Om du möter någon riktigt olycklig människa kommer han att glömma sin olycka. Lyckoprinsessan skall du heta. Men du har kan-

ske aldrig blivit kysst av någon fé? »Åhnej, svarade olycksfågeln, aldrig!» Då såg prinsessan på honom med sina stora blå ögon, och om en stund sade hon: »Behöver det väl nödvändigt vara en fé? En prinsessa är väl också något! Böj dig ner, och lägg ditt huvud i mitt knä». Så kysste hon honom sakta på pannan och så sprang hon leende sin väg.

Innan »olycksfågeln» rätt kunde fatta det, var hon borta. Han reste sig långsamt upp; det var som om han vaknat ur en dröm. Och ändå kände han att det inte kunde vara en dröm, ty han hade med ens blivit så egendomligt glad. »Om jag nu bara hade min mössa», sade han för sig själv, »så skulle jag kasta den högt upp i luften. Så glad är jag! Det är ju ändå för lustigt!» Han plockade en stor bukett blommor i trädgården, och så gick han ut till landsvägen igen och vandrade bort under sång och dans. Så snart han kom till närmaste stad köpte han sig en brokig jacka och en sidenbarett med en stor fjäder på, och när han såg i en spegel hur ståtlig han var, sade han: »Nu får jag skaffa mig ett annat namn, ty nu vill jag inte mera heta 'olycksfågeln'. Men jag skall ha det allra vackraste namn som finns, annars vill jag inte ha något.» Sedan köpte han sig en häst och fortsatte så resan under lustigt galopp.

Hur det sedan gick få ni veta nästa gång.

Indiska sagor.

III.

Om den enfaldiga sköldpaddan.

I en liten damm levde en gång en sköldpadda, som hette Kambugriva. Hon hade ingått ett hjärtligt vänskapsförbund med de båda gässen Sankata och Vikata, och på stranden av dammen brukade de tre väninnorna mötas och berätta varandra många vackra och lärorika historier om de store gamle vise, som funnits förr i världen. Och då solen gick ner vände gässen hem till sitt näste, men sköldpaddan krälade ner i det ljumma och dygiga vattnet. Men tiden gick, och så hände det en gång, att det inte regnade på mycket länge, och dammen höll på att alldeles torka ut. Då blev de bägge gässen djupt bedrövade över denna olycka och sade till sköldpaddan: Kära väninna, snart är hela dammen bara gyttja, och våra hjärtan äro bekymrade, då vi tänka på, vad det skall bli med dig. Och sköldpaddan svarade: Av brist på vatten är det mig snart omöjligt att få

mitt livsuppehälle. Men bättre brödlös än rädlös. Ni få hämta hit ett starkt rep eller kanske hellre en lätt käpp, och sen får ni ge er åstad och leta reda på en damm, där det finns vatten. Så skall jag bita om mitten på käppen, och så tar ni bägge ändarna i era näbbar och flyger bort med mig. Det tyckte nu gässen var förträffligt och lovade att göra så. Men eftersom de kände till den gamla sköldpaddans pratsjuka och visste, hur svårt hon hade för att tåla, om någon annan talade, så sade de till henne: Nu får du, liksom alla fromma botgörare avlägga ett tysthetslöfte, annars kommer du att trilla ner från käppen. Och det lovade sköldpaddan. Så knepo de båda gässen med näbbarna om käppen, och bort bar det genom luften. Men rätt som det var, fick sköldpaddan se, att de foro fram över en liten stad. Och när människorna i stan fick se den märkvärdiga färden genom luften, skreko de till varandra: Ser man på, där flyga ett par gäss bort med ett hjul, som de stulit någonstädes. Men det kunde inte sköldpaddan tåla, att folk skulle ta henne för ett vagnshjul eller något liknande, utan hon ämnade just ropa åt dem: Vad är det för oväsen ni för? Men hon hade knappast öppnat munnen, förrän hon föll till marken, och folket skar henne i bitar och gick hem och kokte och åt upp henne.

Tidningen SOLSTRÅLEN utgår från och med 1907 periodisk en gång i månaden. Nästa nummer utkommer den 10 april.

För att kunna bestämma upplagens storlek torde rekvisitioner göras snarast, eller senast den 1 april.

Tidningen, som är åttasidig och rikt illustrerad, kostar de av sagostundsiden intresserade förningarna 5 öre pr exemplar, fritt tillsända.

Redovisning och rekvisitioner bedes avsändas under adress:

OSKAR ANDERSSON

Kommendörsgatan 9, Malmö.

